

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knjygute.lt

MAUREEN CHILD
Las Vegaso nuodėmės

2020 sausis—kovas

Maureen Child

**LAS VEGASO
NUODÈMÈS**

Romanas

Versta iš Maureen Child,
Tempt Me in Vegas, 2018
© Maureen Child, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0563-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

- Tai ne kvaila muilo opera. Tai tikras gyvenimas, - Kuperis Heisas susikišo rankas į kelnų kišenes ir pažvelgė į priešais stovintį vyrą. - Kaip, po velnių, tai nutiko? Slapti paveldėtojai neišnyra iš niekur skaitant velionio testamentą.

- *Išniro* tik jos vardas, - priminė Deivas Keris. Tiesa, bet tai nėra kiek neguodžia. Kuperis dar kelias akimirkas spoksojo į vyriškį. Deivas nuo koledžo laikų yra geriausias jo draugas ir patikėtinis. Visomis aplinkybėmis jis elgiasi protingai ir šaltakraujiškai, kartais Kuperį toks elgesys net erzindavo. Kaip ir dabar.

- Bet to juk pakanka? Ji gyva. Ji turi vardą. Regis, - piktai pridūrė Kuperis, - kad ir pusę mano įmonės. O svarbiausia - nieko apie ją nežinome.

Dabar, būdamas savo biure, viešbutyje *Star-Fire*, Kuperis galėjo nesivaržydamas išlieti nusivylimą. Bet dar visai neseniai, sėdėdamas priešais tarybos narius ir įmonės teisininkus, kai buvo skaitomas Džeikobo Evanso testamentas, privalėjo nuslėpti nuostabą ir pyktį.

Paprastai kambaryje su dideliais langais, minkštais kilimais ir prabangiai apstatytais baldais Kuperis nusiramindavo. Aplinka primindavo, kaip toli jis pažengė nuo įmonės įkūrimo. To užmiršti neleido ir ant sienų kabantys garsiųjų Heisų viešbučių nuotraukos. Džeikobas su jo tėvu įsteigė įmonę, tačiau tik Kuperio dėka ji išsiplėtė iki dabartinės imperijos.

Bet ši akimirka neleido mėgautis verslu... viso gyvenimo pagrindą ką tik sukretė žemės drebėjimas.

Kuperiui vis dar buvo sunku suvokti, kas vyksta. Velnias, jo gyvenimas buvo sustyguotas. Jis paveldėjo *Hayes Corporation*. Metų metus buvo mokomas perimti įmonės vadeles ir jam beveik vienam pavyko viešbučius paversti pačiais prabangiausiais.

Nors viešbučių tinklas išplėtotas po visą pasaulį, tačiau pagrindinis, *StarFire*, kuriame įsikūręs ir įmonės biuras, buvo Las Vegase. Bėgant metams viešbutis ne kartą renovuotas, tačiau vis dar stovėjo pagrindiniame miesto bulvare, o naktimis šviesdavo lyg žvaigždės danguje, kurių vardu ir buvo pavadintas.

Tėvui, Trevorui, mirus, Kuperis užėmė jo vietą ir dirbo kartu su Džeikobu. Šis neturėjo šeimos, tad, savaime suprantama, po jo mirties

visos įmonės akcijos turėjo atitekti Kuperiui, daugybę metų besiruošusiam tapti imperijos karaliumi.

Tik taip nenutiko.

Kuperis ir vėl pažvelgė į Deivą. Jiedu kartu vasaromis dirbdavo įmonėje, tik skirtinguose skyriuose, kad kuo daugiau išmoktų, o Kuperiui perėmus tėvo pareigas, Deivas tapo jo vyriausiuoju patarėju. Kuperis iš tikrųjų negalėjo įsivaizduoti, kaip dirbtų be geriausio bičiulio. Žmogus, kuriuo gali visiškai pasitikėti, yra neįkainojama vertybė.

Deivas atsisėdo į vieną ruda oda aptrauktą kėdžių, skirtų svečiams, priešais didelį Kuperio raudonmedžio darbo stalą. Vilkėjo juodą kostiumą ir ryšėjo raudoną kaklaraištį. Rudus plaukus kirpo trumpai, o dabar sėdėjo suraukęs tamsius antakius.

- *Kol kas* daug nežinome. Bet sužinosime jau po kelių valandų. Tam paskyriau patikimiausius mūsų vyrus.

- Puiku, - piktai sumurmėjo Kuperis, o viduje negalėjo nustygti vietoje. - Džeikobas turi dukrą. Dukrą, apie kurią niekas nenutuokė. Vis dar skamba kaip prastas mažo biudžeto filmo scenarijus. - Neįtikėtina. Vadinasi, visgi Džei-

kobas turėjo šeimą. Dukrą, kurios ir pats nematė. Kurią prieš trisdešimt metų kartu su mergaitės motina nusprendė atiduoti įvaikinti. Ir laukė, kol numirs, kad visiems apie tai paskelbtų.

- Kaži ar Džeikobas būtų man apie ją papasakojęs, - Kuperis persibraukė juodus plaukus ir papurtė galvą.

- Galbūt jis ketino tai padaryti, - spėjo Deivas, bet pamatęs draugo žvilgsnį iš karto užsičiaupė.

- Pažinojau jį visą gyvenimą, - priminė Kuperis draugui. - Džeikobas nesugebėjo per pasakutinius trisdešimt penkerius metus rasti penkių laisvų minučių ir tiesiog pasakyti: *O, ar minėjau, kad turiu dukrą?*

- Jei tikiesi, kad viską paaiškinsiu, - Deivas kilstelėjo abi rankas, - tau teks ilgai laukti. Nenutuokiu, kodėl Džeikobas tai nutylėjo. Bet tikrai žinau, kad nesitikėjo mirti per nelemtą golfo automobilį avariją.

Tiesa. Jei automobilis nebūtų nuriedėjęs, Džeikobas nebūtų susilaužęs sprando ir... *tai nieko nebūtų pakeitę*. Džeikobui buvo aštuoniasdešimt. Galiausiai vis tiek būtų kada nors miręs.

- Jis atidavė dukrą įvaikinti, metų metus nepaisė, kad ji yra, ir vis tiek paliko jai pusę įmonės? - Kuperis giliai įkvėpė, tikėdamasis nusiraminti, bet nepavyko. - Kas taip elgiasi?

Deivas tylėjo, nes nežinojo, ką atsakyti. Kilo tik daugybė klausimų. Kas ši moteris? Ką ji pasakys sužinojusi, kad yra paveldėtoja? Ar ji tikisi, kad galės nurodinėti Kuperiui, kaip vystyti verslą? Tą pačią akimirką Kuperio susitvardymas išgaravo. Nieku gyvu neleis jai kištis į įmonės reikalus ir jam nė motais, kas, po velnių, ji tokia.

- Gerai, - tarė sau, sutelkdamas ramiai galvoje mintis. - Noriu žinoti viską, kas įmanoma... - trumpam nutilo ir pažvelgė į ant stalo gulinčią Džeikobo testamento kopiją, - apie Terę Ferguson iki dienos pabaigos. Kokią mokyklą ji lankė, ką veikia ir ką žino. Po galais, noriu žinoti, ką ji valgo pusryčiams. Jei man reikės turėti su ja reikalų, noriu būti kuo geriau pasiruošęs pradėdamas kovą.

- Supratau, - Deivas atsistojo ir pasisuko į duris. - Galbūt mums pasiseks. Gal ji apie visa tai nieko nenorės girdėti.

- Žinoma, taip ir nutiks, - Kuperis būtų nusijuokęs, bet jautėsi per daug įsiutęs. - Žmonės kiekvieną dieną atsisako milijardų dolerių.

- Tiesa, - palinksėjo Deivas.

- Ne, ji neatsisakys, - Kuperis tai pasakė labiau sau nei draugui. - Bet neišdygs iš niekur ir netaps įmonės akcininke. Man nesvarbu, kas ji tokia. Gal mums tereikės rasti būdą, kaip įtikinti ją paimti pinigus ir dingti.

- Verta pamėginti, - tarė Deivas. - Paspausiu vyrus, kad informacijos ieškotų sparčiau.

- Gerai.

Bičiuliui išėjus, Kuperis pasisuko į už nugaros plytinčią langų sieną. Žvelgė į apačioje nusidriekusį Las Vegaso bulvarą, geriau žinomą kaip *Vegaso juosta*, ir leido mintims laisvai klajoti. Užaugo šiame viešbutyje ir vis dar gyveno vienuose iš savininkų apartamentų dvidešimt penktame pastato aukšte. Pažinojo kiekvieną šio miesto kampelį ir plyšelį, mėgo kiekvieną jo centimetrą.

Gatvėmis vaikščiojo turistai, širdyse besinėšiojantys viltį, o piniginiuose grynuosius. Žaidė lošimo automatais, prie kazino stalų ir bingo salonuose. Kiekvienas jų svajojo namo grįžti praturtėjęs.

Kodėl seniai prarasta Džeikobo dukra turėtų elgtis kitaip?

Nužvelgė kitus aplink stūksančius viešbučius

ir jau ne pirmą kartą pastebėjo, kad dienos šviesoje Las Vegasas nebuvo toks magiškas kaip naktį. Dieną miestas miegodavo, bet sutemus gyvenimas čia atgydavo.

Kuperis vėl atsisukęs į stalą priminė sau, kad jo šeima Las Vegase gyveno ne vieną dešimtmetį. Jis perėmė tėvo palikimą ir pavertė jį pasaulinio lygio viešbučių tinklu. Sunkiai dirbdamas, būdamas nepaprastai atsidavęs, kruopštus ir turėdamas tikslią ateities viziją, paliko šiame mieste savo žymę. Ir tikrai neleis kažkokiai įsibrovėlei visko sugadinti.

*****

- Atleiskite, - Terė Ferguson papurtė galvą ir kone įsignybo, norėdama įsitikinti, kad nesapnuoja. Bet apsižvalgiusi po darbuotojų poilsio kambarį banke, kuriame dirbo, suprato, kad viskas netgi per daug realu. Vos prieš penkio-lika minučių buvo apačioje prie kitų kasininkų ir padėjo poniai Francis priimti indėlį. O dabar sėdi čia, priešais itin neramų teisininką, ir klausosi pasakos. Regis, pagrindinė veikėja - *ji*.

- Ar neprieštarausite, jei paprašysiu darkart

viską pakartoti?

- Panele Ferguson, viską paaiškinau jau du kart, - advokatas Maksvelas Sitonas atsiduso.
- Kiek reikės dar?

Terė vyresnio vyro elgesyje įžvelgė išpuikimą ir galbūt net negalėjo jo kaltinti. Betgi, nereikia. Argi ne kiekvienas ja dėtas jaustūsi išmuštas iš vėžių? Viskas, ką vyras papasakojo, skambėjo labai neįtikėtinais.

Ogdene, Jutoje, šiandien įprasta diena. Ji išėjo į darbą, juokavo su draugais ir dirbo su kitomis kasininkėmis *Vasačio* banke, miesto centre. Pažįstami klientai ateidavo ir išeidavo iš banko, bet staiga vidun įžengė šis vyras ir apvertė jos gyvenimą aukštyl kojomis.

Senyvas advokatas nusiėmė akinius, vėl atsiduso, iš švarko kišenės išsitraukė nosinaitę ir tik iš įpročio ėmė valyti stiklus.

- Kaip jau minėjau, panele Ferguson, atstovauju jūsų biologiniam tėvui.

- Mano tėvui, - sukuždėjo moteris, pats žodis skambėjo kiek svetimai. Terė užaugo žinodama, kad yra įvaikinta. Tėvai neslėpė nuo jos tiesos, kad jiedu pasirinko ją, nes vos tik išvydę įsimylėjo. Sulaukus aštuoniolikos, tėviai drąsino ją ieškoti tikrųjų tėvų, bet Terės tai

nedomino. Kodėl turėtų? Visai nebuvo svarbu, kokia jos kilmė, svarbu tik tai, kas ji yra dabar.

Be to, nenorėjo įskaudinti mamos ar tėčio. Bet tėvas mirė, mama išvyko gyventi į Jutos pietus kartu su seserimi, o Terei per daug rūpėjo koledžas ir gyvenimas, kad jaudintųsi dėl biologinių ryšių su žmonėmis, kurių nepažinojo.

Dabar tie ryšiai patys ją susirado ir kaip reikiant krimstelėjo į užpakalį.

- Taip, jūsų tėvą, Džeikobą Evansą, - advokatas vėl užsidėjo akinius. - Jis neseniai mirė ir, remdamasis jo testamentu, esu čia tam, kad praneščiau, jog esate vienintelė jo turto paveldėtoja.

Skambėjo neįtikėtinai keistai. Kodėl tas vyras norėtų jai iš viso ką nors palikti? Juodu nepalaikė jokių saitų. Ir jei Džeikobas Evansas žinojo apie ją, kodėl nemėgino susisiekti? Ką gi, į šiuos klausimus ji vis tiek nesužinos atsakymo.

- Teisingai. Gerai. Aš paveldėjau viešbutį? - moteris įkvėpė ir iškėlė ranką prieš toliau kalbėdama. - Tikrai atsiprašau. Paprastai naujienas priimu geriau. Nuoširdžiai. Bet tai... taip keista.

- Suprantu, kaip jums viskas netikėta, - pirmą kartą, nuo tos akimirkos, kai vyras įžengė į banką ir paprašė su Tere pasikalbėti asmeniškai, jis jai nusišypsojo.

- Netikėta - geras žodis, - sutiko Terė ir pasiėmė vandens buteliuką. Atsigėrė. - Bet geriau skamba keista.

- Turbūt, - nusišypsojo advokatas. - Panele Ferguson, jūsų tėvas buvo lygiateisis *Hayes Corporation* bendrasavininkis.

- Gerai... - jai tai visiškai nieko nesakė.

- *Hayes Corporation* priklauso daugiau nei du tūkstančiai viešbučių visame pasaulyje.

- Du tūkstančiai? - Terė suspiegė ir pati krūptelėjo nuo garso. Rimtai? Du tūkstančiai viešbučių? Tai negali būti tiesa. Skrandis susitraukė ir apsivertė, o Terė, kad nusiramintų, giliai įkvėpė.

Pridegintos kavos aromatas pasklido po kambarį, tolumoje girdėjosi tylus banko kavos aparato burzgimas. Apačioje dirbo žmonės, kalbėjosi, juokėsi, virė įprastas gyvenimas. O čia, viršuje? Terė stengėsi galvoti. Atsiminti, kas ji tokia ir kur yra. Tačiau, regis, smegenys nusprendė, kad vienai dienai informacijos gavo užtektinai, ir nustojo veikusios.

Laikydamos vieną ranką ant dokumentų, gulinčių ant stalo, šūsnies, ponas Sitonas ramiai žiūrėjo į Terę. Akyse dabar kantrybės buvo daugiau. Galbūt jis pagaliau suprato, kaip stipriai sukrėtė merginą.

- Vos tik pasirašysite šiuos dokumentus, viskas taps oficialu, - tarė vyras. - Jums priklausys tėvo akcijos nepaprastai sėkmingoje įmonėje.

- Kaip sėkmingai? - pasiteiravo Terė, palenkdamą galvą į vieną pusę.

- Labai, - vienas jo burnos kamputis vos truktelėjo. - Penele Ferguson, dabar jūs esate stulbinamai turtinga.

Turtinga. Pasiturinti. Taip pat keista. Bet gerai. Nes jai ką tik padidino kabelinės televizijos mokestį, o automobiliui reikia naujų stabdžių. Artinasi žiema, tad taip pat norėtų geros langų izoliacijos ir...

Terė instinktyviai ištiesė ranką dokumentų link, bet iš karto atitraukė.

- Norėčiau, kad mano advokatas prieš pasirašant juos peržiūrėtų, - tiksliau jos tėčio advokatas, bet juk tai visai nesvarbu?

- Pagirtina, - advokatas trumpai linktelėjo sutikdamas....